

ASKIL HOLM

Vi tok en lang prat med Askil om livet både som soloartist og som en fjerdedel av Lind/Nilsen/Fuentes/Holms "Hallelujah"-prosjekt. Hans nyeste album "Rolling The Slow Bus Home" kom ut tidligere i høst, og blir kanskje hans siste – på engelsk.

ASKIL I SITT ESS

MED LIND, NILSEN & FUENTES ...

NAMSOS]: Askil Holms formelle gjennombrudd kom da han vant prisen for beste låt i by:Larm i Kristiansand i 2002, selv om 29-åringen har vært i band siden han var 12, gitt ut plater siden han var 14 og har turnert det ganske land i godt og vel 12 år nå.

Han er utdannet grafisk designer, har tre soloplater under beltet, er utøvende artist, låtskriver og produsent fra Namsos og er særdeles stolt av det, har sitt eget lille plateselskap og er i tillegg nestleder i Gramart. Men folk flest kjenner ham fortsatt best som en av fire i gigantkvartetten Espen Lind/Kurt Nilsen/Alejandro Fuentes/Askil Holm, som vant prisen "Årets Hit" for sangen "Hallelujah" under Spellemannprisen 2006.

"Rolling The Slow Bus Home" kom i september på det lille selskapet MBN/MB0, og markerer Askils hjemkomst

til lyden han elsker, nemlig rufsete rock. Og i prosessen knyttet han enda sterkere bånd til sin gamle kompis og makker; en av norsk musikk mest allsidige og talentfulle altnuligmenn - Martin Hagfors (49), som har jobbet i og med Home Groan, HGH, The National Bank, Bigbang, Motorpsycho, Hellbillies med flere.

LIVEFØLELSE

De to har allerede skrevet låter og jobbet sammen på forskjellige måter i over 10 år, men etter "Harmony Hotel" fant Askil ut at han ville gjøre et helt album fra låtskriving til ferdig produkt med Martin, forteller han.

- Det har vært et rart tiår musikkmessig, og jeg har vært litt oppdagelsesreisende på alle fronter. Jeg har skrevet, produsert, arrangert og hatt en veldig oppstykket karriere.

Av Per Christian Frankplads
Foto: Elisabeth Lund - www.elisabethlund.no

Og jeg har ikke hatt klart fokus på hvor jeg ville, ikke før Martin og jeg begynte å jobbe mye tettere.

Med lydidealer som f.eks. tidlig Tom Petty var det viktig for Askil å rufse til lydbildet, men allikevel la det melodiose få god plass. Og i bakhodet husket han bl.a. platene Vidar Busk gjorde med Robert Opsahl-Engen i Velvet Recording i Spydeberg, og lyden av opptaksrommet der.

– Vi ville tilbake til rockeband-tralten, og siden Martin og jeg er veldig fan av Lars Håvard Haugen og Velvet ville vi prøve å stå i det svære rommet der og spille inn. Så vi tok med bandet til Spydeberg og banka inn alt av skisser i løpet av fire dager med hard jobbing. Det skulle være røft, vi ville frigjøre oss fra "studiogreia" og bare spille som om vi var på øvingslokalet.

LIVEFØLELSE

Askil og Martin har skrevet alle låtene og produsert plata sammen, men en annen svært god hjelper har også

vært tekniker/produsent; Mike Hartung, kjent fra studioet Propeller (som han driver med Kåre Vestrheim.) Mike har gjort veldig mye av trackingen, mikkoppsett og det tekniske, og Askil ville ha ham spesielt fordi han har mye erfaring fra store produksjoner og kunne tenke en helhetlig lyd på plata.

– Før har jeg vært bevisst og "flink gutt" til å tenke arrangement og låtstrukturer, men denne gangen hjalp Mike til, gjennom sounden, å vise frem sjela i hvem jeg er som artist. For jeg har ikke vært så god til å fokusere på én sound som er meg. Så vi brukte først et par dager på å jobbe med lyden, og deretter spilte vi inn alt sammen på to og en halv dag. Mike hadde en klar idé lydmessig, og det er mye romfølelse i opptakene som vi trekker inn og ut av miksen.

Både Martin og Askil er fans av både band som The Who, Cream, Led Zeppelin og Motorpsycho, med sterke låtskrivere som Bent Sæther og Pete Townshend.

HOLM OM "COVERBANDET"

- Vi har gjort oss ferdig for denne runden, men jeg pleier å si at det kan bli mer hvis vi en gang klarer å sette oss ned og skrive låter sammen.

DISKOGRAFI

"Rolling The Slow Bus Home"

Apache/MBN/MBO, 2009

"Harmony Hotel"

Universal, 2007

"Daydream Receiver"

Mercury/Universal, 2003

"Hallelujah 1+2"

(m/ Lind, Holm og Fuentes)

Playroom/Sony, 2009
SonyBMG, 2006

- Hva er det som fascinerer med disse?

- Jeg liker veldig godt amerikansk sound blandet med energien og råheten til britisk rock. Så vi ville lage en rockeplate med tilnærming mot symfoniske elementer, men samtidig strippe paletten så mye som mulig. Ikke falle for fristelsen til å gå for strykere og blåsere, men heller basere oss på det bandet kunne tilføre, som i praksis ble mye kor og instrumentering.

Fra hovedopptakene ble gjort i Velvet tok det allikevel et helt år før plata var mikset ferdig. Litt fordi Lind/Nilsen/Fuentes/Holm kjørte en ny runde med turnering og plateinnspilling, men også fordi Askil og Martin syntes det var greit å få ting litt på avstand. Målet var å lage plata duoen hadde drømt om å gjøre i så lang tid, så de jobbet litt av og på med hele greia, og forhatet seg ikke.

- Siden vi hadde så gode opptak trengte vi egentlig bare tangenter i tillegg til bass, trommer og litt lead gitar. Så Daniel Hovik, keyboardisten min som jeg har jobbet med i nesten 20 år, la ned Hammond, Wurlitzer og akustisk piano, og har definitivt satt preg på plata. Og med gitarist Terje Kjørlaug jobbet vi en del i etterkant for å gjøre soloene mer lyriske og sangbare, soloer som står seg litt og forteller noe.

UNDERVURDERT

Undertegnede trodde kanskje at Askils plater lignet en del på typisk klein "Idol"-musikk – men ved faktisk å sette seg ned og høre på dem er det lett å høre at de er langt mer musikalske og fylt av kjærlighet til faget.

- Kan folk flest kan ha gått i samme fellen og stemplet deg som litt for streit popartist?

- Det er et godt spørsmål. Man blir jo satt i en bås det er vanskelig å komme seg ut av, og jeg skulle gjerne ha kommet til med blanke ark og bare levert soloplater som folk gikk ut i fra. Men i norsk bransje blir man som regel plassert i to leire, enten den kommersielle eller kredible, og jeg har aldri følt meg hjemme i noen av dem. Jeg har digga Kurt like mye som Christer Knutsen og hele den nye bølgen av singer/songwritere i Norge, som egentlig bare handler om gode låter.

- Du hadde jo også gjort plater før "Hallelujah."

- Ja, og jeg er veldig stolt over å ha laget "Daydream Receiver" (2003.) Den solgte dessverre altfor få, og så hadde vi "Hotel Harmony" (2007) som solgte veldig bra, men jeg satt igjen med følelsen av at jeg hadde laga 10 enkeltlåter og ikke et helt album. Men på den nye føler jeg ikke nødvendigvis at den trenger en stor radiohit eller at den skal "breake" meg, den bare er en plate jeg har lyst til å bli husket for. Det er ikke så viktig med en plate som P3 synes er kul og playlister i en uke, for så å forsvinne ut i mørket, for meg handler det ikke om å gjøre radioformaterte pop-hits og spille på TV-show, men om å lage gode album og spille bra livekonserter.

NAMSOS ROCK CITY

- Hva har det betydd for deg og din image at du kommer fra Namsos?

- Det å komme fra Namsos er for folk nesten litt

- Selv om det kan se ut som jeg kom lett til det i 2006, har jeg på mange måter gått den harde skolen.

- Jeg har jo faktisk spilt norske låter live lenge, alt fra deLillos til Åge og Eidsvåg.

tacky, folk elsker og hater musikken derfra. Trønderrock har noe helt spesielt over seg, i en kontekst som ofte handler veldig mye om fest og fyll og klisjeer. Men jeg elsker Åge, D.D.E, Stage Dolls og Motorpsycho nettopp fordi det er trøndersk rock, og man hører at mentaliteten til låtskriverne er helt annerledes enn veldig mange som har et kult image og kanskje noen OK låter. De vil heller være harry og forståelige enn halvdølle og bare forsvinne i mengden.

- Hva vil du si er spesielt med Namsos som gjør at byen har blitt så sentral i norsk rock?

- Den har stått for folkelig kvalitet siden Prudence og Stein Ingebrigtsen starta på 60- og 70-tallet, og er en type Seattle eller Austin, der det bare finnes et eller annet magisk. Det er egentlig ikke noe spesielt med Namsos, men det er en by sammensatt av sagbruksarbeidere, tapere og handelsreisende. Byen er veldig rastløs, det er lite ro, folk er veldig engasjerte. Det er et lite miljø der folk gjør sine ting innenfor en gitt trøndersk sound, noe som er både positivt og negativt. Men jeg vil heller si at jeg bestandig har vært mer på trondheimsrocken enn namsosrocken. DumDum har vært forbilder, mens Åge og D.D.E. har vært mer ledestjerner i arbeidsmetoder. F.eks. har jeg på den nye plata betalt alt selv og fulgt måten trøndergjengen alltid har gjort det på, altså å sitte på masteren selv og ha kontroll med hva som skal skje med musikken. Det mistet jeg litt da jeg var hos Universal.

MENTOR OG GUDFAR

Åge Aleksandersen står selvsagt i en særstilling, siden han og resten av Prudence i begynnelsen av 70-tallet satt Namsos og begrepet trønderrock på kartet. Askil - og mange andre musikere fra Namsos - har et mentorforhold til Åge.

- Han sender tekstmelding når ting går godt, og tar en telefon når det er noe vi gjør gæli. Han er på en måte kart og kompass i trønderrock. Men jeg kjenner D.D.E-gjengen mye bedre, det samme med Null\$katte\$nylterne.

For meg er plater et digitalt visittkort for å kunne holde på live. (Askil Holm)

- Er det i Trøndelag du spiller mest utenom hovedturneer? Lørdagskvelden på lokkalet med Askil som spiller coverversjoner, liksom?

- Haha! Nei, i rolige perioder har jeg ofte gjort skolekonsert-turneer i regi av Rikskonsertene og Den Kulturelle Skolesekken, enten solo med kassegitar eller med band. Pluss kveldsjobber på utesteder på de samme stedene jeg har vært på skolene - rett og slett bare for å få spilt masse og prøvd ut nye låter.

Med andre ord er mottoet å spille live så mye som mulig. Mange artister får sine største inntekter fra live-spilling, og Askil vet dette bedre enn de fleste, siden han er en av soloartistene her til lands som har reist mest de siste 8-10 årene.

- For meg er plater et digitalt visittkort for å kunne holde på live. Jeg har en viss årsinntekt fra Tono og Gramo som basis, men det aller meste av det jeg har tjent har vært fra konserter på klubber, festivaler eller solojobber på evenenter for mindre eller store firmaer.

- Du har kanskje sett det meste i løpet av disse årene?

- Ja, jeg tror jeg har vært gjennom hele økokjeden i bransjen og opplevd Norge på inn- og utsiden, alt fra åtte publikummere i Halden til 8000 i Spektrum. Og selv om det kan se ut som jeg kom lett til det i 2006, har jeg på mange måter gått den harde skolen. Og fra det helt store apparatet og profesjonelle sjiktet med "Hallelujah" på store scener, er jeg nå på en måte helt på grasrota igjen, og vi jobber veldig bevisst mot klubbmarkedet.

FORMATERT TIL DØDE

Når det gjelder radiospilling har Askil mange meninger om dette. Som den minst profilerte av Lind/Nilsen/Fuentes/Holm har han ikke automatisk kunnet surfe på suksessen derfra, og hans egne singler har ikke blitt spilt så mye på norsk radio som de tre andre, som har passet bedre inn i strengt formaterte spillelister.

– Og i Norge betyr lite radiospilling at det blir veldig vanskelig å få det andre apparatet til å spinne også. Dessverre er ikke norsk radio noe flinke til å spille hverken ny musikk eller rock generelt, og undervurderer lytterne sine i forhold til rock. Jeg tror vi trenger en egen riksdekkende klassisk rockekanal.

– Tror du Spotify, Wimp og lignende streaming-tjenester kommer til å gjøre det lettere for nye artister å få et publikum uten massiv radiospilling?

– Spotify er faktisk veldig bra, men der må man fortsatt ha gitt ut noe på et selskap, så det blir litt Catch 22. Vi er en i en mellomfase i musikkbransjen, og problemet i dag er at man ikke får slått hardt nok hvis man ikke er i X Factor eller Grand Prix. Det blir veldig vanskelig å bygge en langsiktig karriere. Men der har jeg vært veldig heldig med "Hallelujah", at jeg har kunnet ri to hester samtidig. Det har vært en utfordring å tørre og være pop og rock på samme tid, men i det lange løp har det gjort at jeg kan satse som rockeartist.

NORSK PÅ TRØNDESK

Den neste utfordringen er å gjøre det motsatte av det mange andre artister ville ha gjort. I stedet for å fortsette på engelsk og satse på Europa vil Askil heller fokusere på Norge – på norsk. Attpåtil på trøndersk! Er det karriereselvmod, eller det lureste han kan gjøre?

– Jeg har jo faktisk spilt norske låter live lenge, alt fra deLillos til Åge og Eidsvåg, og jeg kjenner at på trøndersk og norsk er identiteten mye sterkere. På engelsk er man bare en blant mange, mens på norsk har man en unik stemme. Men det forutsetter at tekstene forteller noe, og det er jo det som kjennetegner det trønderske, at folk som Rotmo og Åge er ekstremt flinke til å fortelle ting folk går rundt og tenker på, men ikke får sagt. Det er der mye av magien ligger. Og Kjartan og Lars-Lillo er også store forbilder, det samme med hvordan Nordstoga har klart å kombinere amerikanske røtter med norsk folkemusikk.

– Du sang jo på norsk i tenårene dine?

– Ja, med Attack. Så nå har jeg lyst til å lage en trøndersk rockeplate, mer i retning Prudence enn D.D.E, med lyden fra Trondheim og spirten fra Namsos. Og gjerne dra inn svenske og danske folkemusikere og gjøre en egen vri på det musikalsk. Jeg har jo funnet den sounden jeg er ute etter og har det bandet jeg skal jobbe med de neste 10 årene på norsk, så det blir forhåpentligvis mer å konvertere til trøndersk enn å starte fra scratch.

EN LUR INVESTERING

Intervjuerens mor er storfan av Lind/Nilsen/Fuentes/Holm, og har gitt streng beskjed om å spørre Askil om det blir noe mer "Hallelujah"?

– Altså ... aldri si aldri. Vi har gjort oss ferdig for denne runden, men jeg pleier å si at det kan bli mer hvis vi en gang klarer å sette oss ned og skrive låter sammen. Men for meg, som det coverprosjektet det har vært, er det oppløst.

– Det har jo vært en grei pengemaskin for deg?

– Det har vært min måte å bygge opp mitt eget lille plateselskap på, Apache. Og jeg har kjøpt egen leilighet i Oslo for å slippe å bo på hotell, og resten har stort sett gått til å bygge opp bandet, studiojobbing og ting som at Martin og jeg har kunnet reise bort for å skrive sammen. Så jeg har brukt pengene veldig kunstnerisk, som et lån for å finansiere det jeg er opptatt av – ikke bare musikk, men også film og design. Det har vært en bank for å kunne jobbe med andre prosjekter. Og det tror jeg også andre norske artister trenger, flere ben å stå på i bransjen. Man kan ikke lenger bare leve av én ting.

Veien til Askils suksess har i svært stor grad blitt til gjennom mange år med hardt arbeid og intens live-spilling. Derfor er det ikke overraskende at han ofte rådgir andre til å spille så mye live som de kan.

1. VENTE LITT

Jeg pleier å si at de ikke burde fokusere så mye på by:Larm og terningkast i avisene, men heller jobbe med å skape noe spesielt live og komme ut til folk, og SÅ eventuelt bruke disse som hjelp til å få oppmerksomhet.

2. KVALITET LIVE

Det er en klisjé, men det er der svaret ligger, at hvis du ikke klarer å skape magien live har du lite å gjøre i musikkbransjen. Så jeg har mest troen på å starte som live act, selv om Donkeyboy har gått en annen vei med å gi ut mange singler og sakte men sikkert bygge seg opp live i bakgrunnen.

3. ENERGI

Jeg reiste masse med Poor Rich Ones både i Norge og Tyskland og lærte meg å gjøre spillejobber nesten uten å tjene en krone på det, men samtidig fikk bygget opp en live-energi han senere kom til å høste frukter av. Så jeg bestemte meg for aldri å ligge på latsida live. Selv om jeg ikke gir ut plater på en stund eller er med på et suksessprosjekt, må jeg alltid holde live-biten i live.

4. PROFILERING by:Larm, terningkast i avisene, omtale i media er alle med på å hjelpe deg og gi deg en profil. Men du må levere varene når du først får sjansen. Mange klubber er veldig nyfikne på musikk, og Trøndelag har fått en fire-fem veldig gode scener.

5. BOOKING

Jeg vil si at man bør ha noen som kan booke for seg, noen som er bevisst på å pushe en act som ikke selger masse plater, men som gjør bra konserter.

6. RIKTIG PRIS

Og som artist i mellomstadiet er det også viktig å kjenne sin markedsverdi, det vil si å ikke selge seg selv for dyrt. Når man har noe stort å selge kan man ta høye garantier, og lave garantier når man er i et hvileår, og heller satse på at det kommer mye folk. Der har Åge vært et forbilde, fordi han hele tiden har vært ute og spilt uansett om han har ny plate ute eller hit på radioen, det samme med Motorpsycho. Og uansett mener jeg at en god plate lever et par-tre år på veien, og ikke bare en kort stund på radioen før det er på tide å lage en ny plate med flere hitsingler.

Intersalg.no

-Vi har årets julegaver!

**Zoom Q3 Handy
video recorder**

Kr 2 100,-

**Zoom Recorder
H4n "NEW"**

Kr 2 160,-

**Jackson™ Matt Tuck
Signature Rhoads**

Kr 11998,-

Zoom-R16 Recorder

Kr 3390,-

**Stort utvalg i gitartilbehør
på www.intersalg.no**

**Se vårt utvalg i
Alden gitarer
og basser**

*Spar penger
- kjøp musikkutstyr på nett!*

www.intersalg.no

57 73 42 44